

Visų pirma, nekenk.

— Hipokratas

1 skyrius

2014 m. birželio 6 d., sekmadienis

Sekmadieninis turgus Niukaslo Kveisaide virte virė. Prekybininkai piršo įvairiausių prekių, pradėdant šokoladais ir baigiant apmegztomis arbatos dėžutėmis; Džonui Dobsui braunantis per minią ore tvyrojo tirštas karamelės ir keptų svogūnų aromatas.

Jis ėjo nunarinęs galvą, vengdamas žiūrėti į veidus žmonių, tarp kurių grumdėsi ir kurie stūmė jį į priekį, nekantriai bakštindami alkūnėmis bei dūsaudami iš susierzinimo.

— Atleisk, bičiuli.

Mėsinga ranka nubloškė jį į šoną, Dobsas klupinėdamas žingtelėjo atgal, tiesiai priešais vežimėlį su vaikais.

— Traukis iš kelio, žmogau!

Liesa kaip žalga moteris skubėjo link jo, stumdama vežimėlį lyg taraną.

— Atsiprašau, — sumurmėjo Dobsas ir įsmuko tarp prekystalių.

Jis surizikavo dirstelėti pro plazdenančio spalvingo brezento klostes ir ėmė laukti. Vyras žvilgsniu naršė pro šali plaukiančios minios veidus, jam pradėjo atrodyti, kad tik įsivaizdavo šiurpiančią paranoją, jog yra sekamas.

O paskui pamatė juos.

Per žmonių upę tikslingai brovėsi vyras ir moteris: jiedu sustojo, išstėpė kaklus ir ėmė dairytis — iš aplinkinių jie išsiskyrė

rūsčiais ir dėmesingais žvilgsniais. Tą pačią porą Dobsas matė vakar ir užvakar.

Tai galėjo reikšti tik viena.

Policija.

Dobso skrandyje kažkas lėtai apsivertė ir gerklėje sukilo tulžis. Jie atėjo jo suimti.

— O Dieve, — sukuždėjo vyras ir vilkdamas kojas atsitraukė atgal, stengdamasis tapti nematomas. Nors krūtinė neramiai kilnojosi, Dobsas iš paskutiniųjų stengėsi išsaugoti ramybę, giliai į plaučius traukdamas šleikščiai saldų vasaros orą.

Policininkas turbūt pajuto jį esant netoliese, nes staiga atsisuko ir jūdviejų žvilgsniai susitiko. Laikas sulėtėjo, minia susiliejo, o tą akimirką, kai konstebliis Stivas Džesopas sudvejojo, Dobsas pasinaudojo proga.

Jis apsisuko ant kulno, metėsi pro ore plazdančius spalvingus tentus ir nubėgo palei prieplauką net nenumanydamas, kur traukia. Vyrą ginė tik poreikis pasprukti ir atsidurti saugioje vietoje.

— Hičins! Jis dėjo į kojas!

Dobsas išgirdo vyrą šūktelint savo partnerei ir suprato, kad jie per daug neatsilikis. Nušlepsėjęs šaligatviu vos apie šimtą metrų pajuto nuovargį ir raumenys ėmė priešintis, bet Dobsas ragino savo niekam tikusį kūną judėti greičiau.

Vejamės įtariamąjį, judantį į vakarus Kveisaide! Mus pastebėjo. Laukiu tolesnių nurodymų. Kartoju, laukiu tolesnių nurodymų!

Metęs žvilgsnį per petį, Dobsas pastebėjo jį besivejančių policininkų porelę, šūkajuančių į savo radijo stoteles. Atsisukus susipynė kojos, tad vyras įsvirduliavo į paauglių grupelę ir nerangiai parkrito ant žemės, aplink pasigirdo pašaipūs šūksniai.

Dobsas negaišo laiko jų klausytis, šiaip ne taip pakilo, susibraižęs pirštus į šiurkščius grindinio akmenis, ir iš paskutiniųjų

pasistengė atitrūkti nuo persekiotojų. Ausyse ėmus spengti, jis iššoko į gatvę.

Lydimas automobilių signalų ir cypiančių padangų, Dobsas nubėgo po milžinišku tiltu, jungiančiu Niukaslą su Geitshedu. Tiltas dunksojo aukštai virš galvos, išlinkęs grakščia žaliai dažyto plieno arka, jo papildė buvo nutaškyta tūkstančių paukščių, susisukusių lizdus tilto užkaboriuose ir plyšeliuose, išmatomis. Triukšmas buvo kurtinantis: klykavimų ir kleketavimų kakofofonijoje Dobsas ieškojo kelio pabėgti, ramios vietos, kurioje galėtų atsikvėpti ir ramiai pagalvoti. Jis užsispaudė ausis delnais.

— Prašau, Dieve, — sumurmėjo. — Priversk juos liautis.

Po plačiomis arkomis stūksojo granitinis bokštas, prilaikantis šiaurinę tilto dalį. Paprastai jo durys būdavo patikimai užrakintos, bet vandalai, ieškantys naujos landynės, pasidarbavo, tad spyna ir grandinė, susivijusi į krūvelę, rūdijo ant žemės, o praviros durys viliojamai tabalavo. Dobsas prasispaudė pro apsauginius turėklus, trūktelėjęs atidarė duris, priversdamas vyrus sudejuoti, ir nuskubėjo į vidų.

Jis pamirksėjo, kol akys prisitaikė prie tamsos ir viską gožiančio paukščių bei pelėsio tvaiko. Prieš Dobsą atsivėrė laiptai, kylantys į viršų, todėl vyras jais užkopė iki didžiulio kambario. Čia buvo išlikęs plieninis karkasas iš tų laikų, kai patalpa trečiajame dvidešimto amžiaus dešimtmetyje buvo naudojama sandėliuoti daiktams; saulės spinduliams prasimušus pro dulkėtus langelius, Dobsas užvertė galvą ir su nuostaba nužvelgė aukštas gegnes. Ore pleveno balandžių plunksnelės ir smulkios dulkelės, karštinės apimtam vyro protui ši vieta priminė katedrą ir jos teikiama prieglobstį.

Bet neilgam.

Į viršų paskui jį atsekė greitai dundančių žingsnių aidas, tad Dobsas užbėgo dar vienais laiptais į viršutinį bokšto aukštą. Tolumoje jis išgirdo pratisą policijos sirenų kauksmą ir žinojo, kad policininkai atvažiavo dėl jo.

Prakaitui srūvant į akis, Dobsas skubėjo į viršų. Kojos degė, jis gaudė orą, o žiopčiojimo garsai aidu ritosi per sienas, vyrui kopiant vis aukščiau.

Viršuje!

Dobsas išgirdo, kaip policininkai įėjo į bokštą, paskui sutraškėjo policijos radijo stotelė.

Įtariamasis šiauriniame tilto bokšte, jis juda link išėjimo, kelio viršuje pusėn. Tučtuojau siųskite pastiprinimą!

Kur, po galais, Kuper?

Dobsas nestabtelėjo pagalvoti, kas toji Kuper. Jo plaučiai sunkiai dirbo, traukdami sudvisusį orą į išsekusį kūną. Sudrėkusiais delnais stumdamsis nuo aptrupėjusios sienos, vyras keberiojosi į laiptų viršų, kad ir kokia lemtis jo ten lauktų.

Džonai!

Dobsas išgirdo moterį šaukiant jį vardu — ji norėjo perspėti vyrą, kad šis sustotų ir išliktų ramus. Viso to nebūtų galėjęs padaryti net ir norėdamas.

Užlipęs laiptais Dobsas išlindo ant nepatikimai atrodančio tiltelio, juosiančio aukščiausiai iškilusį plieninį rėmą, ir vien nuo aukščio jam pradėjo svaigti galva. Kojos virpėjo iš nuovargio, prieš akis plaukė juodi taškai, todėl Dobsas įsikibo į sieną. Jis girdėjo metalo žvangesį, policininkams kopiant laiptais, ir ėmė desperatiškai žvalgytis, pro kur galėtų pasprukti.

Vyras pastebėjo dureles tiltelio viduryje ir ėmė slinkti į priekį. Kūnu žliaugė prakaitas, kojos slydinėjo ant paukščių išmatų,

o tiltelis girgždėjo nuo jo svorio. Paukščių buvo visur, jų burkavimas ir klykavimas gaudė kaip varpai.

Džonai! Lik, kur esi!

Jis įsikibo į sunkią rankeną durų, išvesiančių jį ant tilto viršūnės. Kitoje pusėje Dobsas girdėjo automobilių gausmą ir trūktelėjo dar stipriau, nekantraudamas pabėgti.

Durys buvo užrakintos.

Iš vyro lūpų išsiveržęs kūktelėjimas nuaidėjo po visą didelį, tamsų bokštą.

Paklaikęs Dobsas visu svoriu užgulė rankeną ir ėmė spardyti seną spyną, bet šioji nesijudino iš vietos. Bemaž pasidavęs pastebėjo nediduką įdubimą durų pašonėje, kuriame buvo padėti seni raktai, apraizgyti voratinkliais ir apaugę purvu. Virpančiomis rankomis išmėgino visus iki vieno, kol įvyko stebuklas ir grandinė nukrito.

Kai Dobsas atplėšė duris, policininkai buvo vos už kelių metrų. Jam išgriuvus ant tilto, stipraus vėjo gūsis smogė tarsi kumščiu į veidą, ir vyras vos neparkrito atgal. Nuo Šiaurės jūros atsiritęs šaltas oras stūgaudamas skverbėsi pro aukštas arkas, metalas cypė ir dejavo it kankinama moteris. Dobsas papurtė galvą, kad atsikratytų to garso, ir prispaudė delnus prie galvos, stengdamasis sumažinti spaudimą.

— Džonai?

Dobsas atsitraukė nuo durų, pro kurias įėjo du išraudę ir uždusę policininkai.

— Džonai, — pakartojo moteris, atkišusi delnus. — Aš — detektyvė konsteblə Hičins, o čia policijos konsteblis Džesopas. Mes tik norime... — ji stabtelėjo atgauti kvapą, — su tavimi pakalbėti.

Tačiau Dobsas išgirdo baimę ir nepasitikėjimą, pridengtus tuščiais žodžiais.

— Netikiu jums, — sukuždėjo jis ir pravirko.

Džesopas susižvalgė su Hičins, nė vienas nežinojo, kaip elgtis situacijoje, kurios, jautė, greitai nebegalėsia suvaldyti.

Kur Kuper?

Tiek automobiliai, tiek pėstieji, judėję tiltu į abi puses, sustojo, mat kelią užblokavo su spiegiančiomis sirenomis atlėkę keli policijos automobiliai. Akies krašteliu Dobsas matė, kaip iš mašinų pasipylė dar daugiau pareigūnų, kurie ėmė statyti laikinus barjerus, kad apgintų žmones nuo pamišėlio ant tilto.

Vyro veidu sruvo ašaros. Dobsui traukiantis atgal, sūrūs ašarų upeliukai subėgo į raukšles ant skruostų.

— Džonai, paklausyk manęs, — pradėjo Hičins.

— Viskas baigta! — agresyviai nutraukė ją Džesopas, nes jam atrodė, kad toks bendravimas padės prasimušti gyvenime. — Pasiduok, žmogau!

Tačiau Dobsas jų nesiklausė. Vyras žiūrėjo, kaip žuvėdra virš galvos, elegantiškai mostelėjusi sparnais, pranėrė pro metalinius statramsčius ir smigo link vandens apačioje.

... Džonai Edvardai Dobsai, suimu tave dėl įtarimų žmogžudyste. Neprivalai nieko sakyti, tačiau jei apklausiamas neatskleisi informacijos, kurią vėliau pateiksi teisme, pakenksi sau. Viskas, ką pasakysi, gali būti panaudota prieš tave.

Policininkai metėsi į priekį, norėdami jį suimti, o Dobsas įsikibo į storą apsauginį turėklą ant tilto krašto. Sukaupęs paskutinį likusių jėgų lašą, jis persisvėrė per užtvaram, taip stipriai įsitvėręs į turėklą, kad net krumpliai pabalo. Dobsas priglaudė skruostą prie šalto metalo ir užsimerkė, nebyliai melddamasis.

— Džonai, nulipk nuo turėklo, — išgirdo vieną iš pareigūnų.

— Nesiartinkit! — sumurmėjo jis ir atsimerkė. Žemai apačioje ankstyvos popiečio saulės spindulių nutvieksta upė žėrėjo it deimantas ir ramiai vilnijo jūros link.

— Džonai! — primygtinai šuktelėjo Hičins. — Nekrešk kvailysčių. Nedaryk to, ko negalima ištaisyti.

Tačiau Dobsas žinojo, kad jai nerūpi. Negalėjo rūpėti — tik ne tada, jei jis žudikas.

Vėl sutraškėjo radijo stotelė.

Subjektas nestabilus, iškilo didelė savižudybės rizika. Mums reikia derybininko, nedelsiant!

Pamažėle Dobsas ėmė atgniaužti pirštus, įsikibusius į metalinį turėklą.

— Džonai, dar yra laiko nusileisti ir apie viską pakalbėti, — pareigūnė dar kartą pabandė jį sulaikyti, jos balsas virpėjo.

Dobsui pasirodė keista, kad galiausiai jie išsigando.

Jis žiūrėjo į upę, pakerėtas atoslūgio ir plaukiančių bangų, o policininkai toliau kalbėjo, meilikavo, galop ėmė grasinti. Atėjo ir išėjo nauji pareigūnai, užkaukė daugiau sirenų ir kilo dar didesnis triukšmas, bet Dobsas pasislėpė savo smegenų kertelėse.

— *Džonai!* Pasakyk, kodėl, Džonai! Bent jau atskleisk, ar yra daugiau! Tiek esi mums skolingas!

Paskutinėmis akimirkomis Džonas pagalvojo apie savo gyvenimą ir žmones, kuriuos pažinojo. Neatsiminė, kad kada nors būtų jautėsis ištis laimingas, gal metams bėgant pasitaikė laimės žybsnių, bet juos nusvėrė nepakeliama vienatvė. Dobsas prisiminė visas tas beviltiškas kvailystes, kurių griebėsi, kad ją numalšintų. Prisiminė negyvą moterį ir ėmė juoktis pro ašaras — isteriškas, maniakiškas kvatojimas perrėžė supančią tylą.

O paskui — saldi užmarštis, vandeniui pakilus jį pasitikti.

2 skyrius

Maždaug už penkiasdešimties kilometrų į šiaurę du vyrai sėdėjo vienas šalia kito ant apžėlusio kitos upės kranto Nortumberlando širdyje. Saulė pamažėle grimzdo link horizonto, ilgų, tingių, vasariškų spindulių nutviekstas kraštovaizdis alsavo senoviška dvasia, kurią retai pasisekdavo užfiksuoti fotoaparatu ar kino kamera. Vyraujančią ramybę sutrikdydavo tik vasaros vabzdžių čirpimas krūmuose ir tolimas civilizacijos gausmas iš aludės „Žvejų rankos“, įsikūrusios kiek toliau palei upę.

— Kaip manai, ką nors pagausime prieš man sulaukiant pensijos?

Detektyvas seržantas Frenkas Filipsas apdovanojo bendražygį rūščiu žvilgsniu.

— Svarbiausia yra *kantrybė*, vaikinė. Tegul žuvys ateina pas tave.

— Mes čia sėdime beveik dvi valandas, man jau sėdimoji nutirpo. Gal žuvys emigravo.

Filipsas pasimuistė ant kietos žemės — gailėjosi neatsivežęs sulankstomosios kėdutės.

— Kalbi kaip miestietis, — subambėjo seržantas, nenorėdamas pasirodyti ištižėlis. — Jūsų kartos bėda ta, kad norite visko nedelsiant.

Detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finli-Rajenas atlaidžiai pažvelgė į seržantą.

— Viskas aišku, — švelniai ištarė.

— Kas aišku?

— Kodėl dar nepakviete Makenzi pavakarieniauti? Kaip suprantu, lauki, kol žuvis pati atplauks.

Įraudęs Filipso veidas nusidažė dar tamsesniu raudoniu.

— Nesuprantu, ką čia paistai, — sumurmėjo seržantas ir susikūprino it gindamasis.

Po žmonos mirties, amžiną jai atilsį, prabėgo penkeri metai, ir Filipšas visai neketino jos pakeisti. Tačiau pastaruoju metu atrodė, kad kaskart, pasukęs už kampo, susidurdavo su detektyve inspektore Denise Makenzi ir imdavo vapėti niekus arba, dar blogiau, neištardavo nė žodžio, kai ji žvelgdavo į jį savo besijuokiančiomis žaliomis akimis.

Kad ją kur, tą moterį.

— Aš tam per senas, — nusprendė Filipšas.

Rajenas išsišiepė ir pajuto, kaip truktelėjo valas.

— Taip, turbūt tau jau smėlis byra, — svarstė jis. — Makenzi keleriais metais jaunesnė, greičiausiai ji turi daug daugiau energijos...

Filipšas staigiai atsigręžė į Rajeną, išsitiesė ir atkišo smakrą, it pulti pasirengęs bulius.

— Žinok, kad per akis...

— Žuvų, kimbančių ant meškerės? — užbaigė Rajenas.

— Taip! Ir aš ne per senas, kad jas sugaučiau.

— Tai gerai, nes reikia pradėti gaudyti, — atsakė Rajenas.

Tada atsistojo visu ūgiu ir ėmė vynioti ritę, traukdamas milžinišką margąjį upėtakį. Žuvis ėmė blaškytis prie kranto, įsispyręs kojomis į žemę, Rajenas iš visų jėgų stengėsi įveikti upėtakio troškimą išgyventi, ant jo dilbių suspindo prakaito lašai.

Filipšas metė savo meškerę ir pašoko ant kojų.

— Štai taip, vaikine, tu jį pričiupai! Labiau pasistenk!

Rajenas nupūtė juodų plaukų sruogas nuo akių ir ištraukė besipriešinančią žuvį iš vandens, jį perliejo staigi adrenalino banga, bet vos paėmus šaltą, virpantį upėtakį į rankas, adrenalina pakeitė gailėstis. Rajenas greitai ištraukė kabliuką iš žuvies žiaunų, paleido upėtakį atgal į seklų vandenį ir besidaužančia širdimi laukė, ar šis atsigaus.

— Ką tu darai?

Įsitempę Rajeno pečiai atsipalaidavo, kai upėtakis apsvirtė ir niršiai nuplaukė į saugią vietą upės gelmėje.

— Vis dėlto nenorėjau šįvakar žuvies.

Filipsui nespėjus nieko atšauti, slėnyje tvyrančią tylą perrėžė garsi filmo „Indiana Džounsas“ pagrindinė melodija, išbaidžiusi nendryne kitapus upės lizdus susisukusių paukščių būrelį. Rajenas ėmė naršyti kišenes, ieškodamas mobiliojo, o kai pamatė, kas skambina, pasirengė darsyk susidurti su mirtimi.

Nortumbrijos policijos štabas buvo prisiglaudęs medžiais apaugusioje vakarinėje Niukaslo prie Taino dalyje, vidurinioios klasės gyvenamajame kvartale, neturinčiame nieko bendro su varginančia Kriminalinių tyrimų skyriaus kasdienybe. Septintojo dešimtmečio stiliaus dėžę primenantis pastatas rėžė akį it anachronizmas, bet suteikė reikalingą atokvėpį vyrams ir moterims, tiriantiems baisiausius dalykus, kuriuos vienas žmogus gali padaryti kitam.

— Namai namučiai, — ištarė Rajeno automobilyje šalia vairuotojo sėdintis Filipsas, jiems įvažiavus pro užkardas į automobilių stovėjimo aikštelę, skirtą darbuotojams.

— Kodėl aikštelė pilna... sekmadienį? — sumurmėjo Rajenas, nužvelgęs automobilių eiles.

Vyrai susižvalgė.

— Po perkūnais, — tarstelėjo Filipšas. — Štai ir nuplaukė vakarienė restorane.

Rajenas linktelėjo ir pasižymėjo mintyse atšaukti vakaro planus. Iš patirties žinojo, kad greitai iš čia neištrūks.

— Eime, — paragino vyresnysis inspektorius. — Pažiūrėkime, dėl ko kilo šitas šurmulys.

Biure darbas virte virė, Rajenas su Filipšu nužingsniavo tamsiais, kilimu išklotais Kriminalinių tyrimų skyriaus koridoriais ir patraukė tiesiai į viršininko kabinetą viršutiniame aukšte. Kabinetuose, pro kuriuos praėjo, skambėjo telefonai ir gaudė spausdintuvai, o konferencijų salės buvo sausakimšos viršvalandžius dirbančių žmonių. Ore tvyrojo niekada neišnykstantis drėgmės tvaikas, kuris, sumišęs su dvoku, sklindančiu nuo vyrų tualetų pusės, tapo dar šleikštesnis.

— Po šimts, žmogau, tai nusikaltimas! Bent iš mandagumo nuleisk vandenį, po perkūnais! — eidamas pro tualetu duris įsakmiu tonu šūktelėjo Filipšas ir sukikeno, kai iš vidaus plūstelėjo keiksmų virtinė.

Su šypsena veide seržantas pasuko už kampo ir tik per plauką nesusidūrė su Denise Makenzi.

— Atsiprašau, — sumurmėjo ir išsitiesė visu ūgiu.

Makenzi lėtai nusišypsojo ir sukryžiuo rankas ant krūtinės.

— Nesitikėjau šiandien tavęs sutikti biure, Frenkai. Vadinasi, girdėjai?

Filipšas skubiai susiėmė.

— Kaip tik einu pas Gregsoną, — atsakė jis, stengdamasis nuduoti abejingą. — Ar labai prasti popieriai?

Makenzi išraiškingai susiraukė.

— Gana prasti. Kuper šiandien neteko pagrindinio įtaria-
mojo, Nepriklausoma policijos skundų komisija jau kalba apie
aplaidų darbą. Vyriausiasis konsteblis nusiteikęs karingai.

Filipsas atsikrenkštė.

— Na...

— Man reikėtų...

— Taip. Ačiū už perspėjimą.

Filipsas nuskubėjo kone ristele, kad pasivytų Rajeną, sto-
vintį pagarbiu atstumu.

Šiam nespėjus nieko ištarti, susiraukęs Filipsas suurzgė:

— Nė žodžio.

Plačiai šypsodamasis Rajenas iškėlė abi rankas.

— Net nesvajočiau.

Vyrų šypsenos išblėso, priėjus prie durų su spindinčia žalva-
rine lentele. Filipsas pasitaisė ryškų, geltoną it saulėgražą kakla-
raištį, ir pabeldė į medines duris.

— Užeikite!

Rajenas su Filipu įžengė į privačias vyriausiojo policijos de-
tektivo Artūro Gregsono valdas ir pamatė, kad kabinete pilna
aukštesnio rango policijos pareigūnų iš mažiausiai dviejų regio-
ninių skyrių.

Pokalbiai iškart nutrūko ir visų galvos pasisuko į ką tik atė-
jusiuosius.

— Rajenai, Filipai, užeikite, — Gregsonas pamojo vyrams
užeiti į vidų, uždarė duris ir grįžo prie savo stalo. — Prisėskite,
jei rasite kur. Visi likusieji, galite eiti!

Kol kabinetas ištuštėjo, Rajenas su Filipu stypsojo kaip sar-
gybiniai priešais savo generolą.

— Ačiū, kad atvažiavote laisvadienį, — iš Gregsono tono

buvo galima suprasti, kad nieko kito jis ir nesitikėjo. — Spėju, matėte žinias?

Jis pažvelgė į sumišusius pareigūnų veidus.

— Jūs ką, iš sumauto urvo išlindote? Įvyko šis tas rimto, — be įžangų pareiškė Gregsonas. — Mažiau nei prieš valandą mūsų pagrindinis įtariamasis Haris byloje perbėgo per pusę Niukaslo, jį vijosi Hičins su Džesopu. Tas tipas viduryje baltos dienos nušoko nuo Taino tilto priešais minią žiūrovų, kurie viską filmavo ir transliavo socialiniuose tinkluose. Policijos skundų komisija man jau skambino pareikalauti atsakymų, o spaudos biure netyla telefonai.

Rajenas susiraukė.

— Pagrindinė bylos tyrėja yra Kuper, pone. Gaila, kad įtariamasis pakėlė prieš save ranką, bet vargu, ar tai galima laikyti reikšmingu incidentu.

Gregsonas sunėrė tvirtas it darbininko rankas ant stalo ir minutėlę patylėjo prieš atsakydamas. Jis buvo įspūdingas vyras su žilų plaukų kupeta ir niekada neišblunkančiu golfo žaidėjo įdegiu, policijoje išdirbęs daugiau nei trisdešimt metų. Tokią vietą užimantis vyras žinojo, kaip elgtis sudėtingose situacijose ir kaip nešališkai bendrauti su sudėtingais žmonėmis, bet tai netrukdė jam gėrėtis tuo, kaip tiksliai Rajenas atskleidė reikalo esmę.

— Problema — ne Džonas Dobsas, Rajenai, o Kuper.

Tik tada Rajenas su Filipisu susizgribo, kad niekur nematyti jų kolegės, vyresniosios inspektorės Šeronos Kuper. Rajenas vėl pažvelgė į Gregsoną.

— Kur ji?

— Maždaug nuo vienuoliktos ryto su Kuper nepavyksta susisiekti, — atsakė Gregsonas. — Ji atsiuntė žinutę, kad rei-

kia valandos asmeniniams reikalams sutvarkyti, paskui nieko iš jos negirdėjome. Džonas Dobsas buvo sekamas tris dienas. Šįryt nuo jo akių nenuleido Džesopas su Hičins, bet Dobsas juos pamatė ir pasipustė padus Kveisaide. Pareigūnai bandė susisiekti su Kuper radijo ryšiu dėl tolesnių nurodymų, bet nepavyko. Išsiuntėme prie tilto reagavimo komandą ir derybininką, bet buvo per vėlu. — Policijos viršininkas kilstelėjo pečius. — Kuper savavališkai pasišalinus, Dobsas savanoriškai atsisveikino su gyvybe. Susiklosčius tokioms aplinkybėms, Hičins su Džesopu stengėsi kiek įmanydami, bet jie neturėjo nei įgaliojimų, nei patirties. Konstebliai tikėjosi, kad turės stebėti tą vyruką ir, reikalui esant, suimti, o ne kalbėti su juo, bėgte išnaršius miestą skersai išilgai. Dievaži, tokios baigties nenorėjo niekas iš mūsų.

— Nei Harisų šeima, — pridūrė Rajenas, pagalvojęs, kad žudikas pasirinko bailiui tinkantį būdą išeiti. — Kur Kuper dabar?

Sunku buvo įsivaizduoti, kad vyresnioji tyrėja, vadovaujanti svarbiausiam žmogžudystės tyrimui pastaruosius metus, dingo be žinios. Tai ne šiaip aplaidumas, pamanė Rajenas, tai — neatleistina.

Tačiau garsiai jis savo minčių neišsakė, mat pirmiausia norėjo pasikalbėti su kolege.

— Kai žurnalistai apie tai suuos, užvirs tikras pragaras, — įsiterpė Filipsas.

— Jie jau suodė, — nutęsė Gregsonas. — Tuo užsiima ryšių su žiniasklaida atstovė, bet noriu užbėgti už akių vakaro žinioms, kol neprasidėjo dar viena katastrofa.

Rajeno krūtinę sukaustė šaltis ir iš lėto plintantis šiuurpas — jis atpažino nuojautą, kurią ilgainiui dirbdami išsiugdydavo žmogžudysčių detektyvai. Susidūręs su rimtu profesiniu aplaidu-

mu, Gregsonas stebėtinai nė trupučio neniršo. Norom nenorom kilo klausimas, *kodėl*.

— Kur Kuper, pone?

Gregsonas giliai atsiduso.

— Kuper policijos daviklis vis dar siunčia signalus iš jos namo Tainmute, — ramiai atsakė viršininkas. — Ten nuvyko greitojo reagavimo būrys. Jiems įsakyta nesilaužti į namą, palaukti, kol atvyks vyresnysis pareigūnas. Rajenai, man reikia, kad prieš komandai įeinant į vidų, ten būtų patikimas žmogus, kuris užtikrintų, jog viskas atliekama pagal taisykles. Negaliu leisti, kad naujokėlių būrys viską ištryptų, juk Kuper — viena mūsų.

Kai Filipsas suprato garsiai neišsakytą slegiančią potekstę, jo antakiai pakilo iki pat retėjančių plaukų linijos.

— Manote, kad Dobsas spėjo ją pribaugti prieš pasidarydamas galą?

Gregsonas atsiduso ir atsilošė kėdėje.

— Per anksti ką nors sakyti, Frenkai. Mes tik žinome, kad Kuper policijos daviklis vis dar siunčia signalus, jos namų durys užrakintos, o automobilis stovi prie namo.

Rajenas vos regimai papurtė galvą.

— Tai negalėjo būti Dobsas, jį juk sekė policininkai. Yra žinoma, kur ir kada jis buvo.

Kabinete ilgam įsivyravo tylą, tik pro plyšius sienose prasišverbė automobilių gausmas.

— Abu važiuokite ten kiek įmanoma greičiau, — niūriai ištarė Gregsonas. — Pasistenkite pritraukti *kuo mažiau* dėmesio. Žmonės šiame mieste mano, kad pavojus praėjo. Tegul jie pagyvena palaimingoje nežinioje kiek įmanoma ilgiau.

3 skyrius

Rajenas rūko per miestą nepaisydamas kelių eismo taisyklių, o keleivio vietoje sėdintis Filipsas viena ranka laikėsi įsikibęs į prietaisų skydelį, jei netyčia jie į ką nors įsirėžtų. Pareigūnai dūmė Pakrantės keliu jūros link pro senas gamyklas, paverstas brangiais butais, ir pro socialinius būstus, kuriems verkiant reikėjo investicijų, kol pasiekė gražų Tainmuto kaimelį, kuriame gyveno vyresnioji inspektorė Šerona Kuper. Dailioje it paveikslėlis pagrindinėje gatvėje Rajenas sulėtino greitį tiek, kad jie vos judėjo, mat čia buvo pilna vietinių, besidžiaugiančių paskutiniaisiais vasaros saulės spinduliais, prasimušusiais pro debesis ir šildančiais senojo vienuolyno, stūksančio virš miestelio ant uolėtos kalvos, atsigręžusio į paplūdimį, sienas.

— Nesuprantu, kodėl nebeįtinka laikraštis, — sumurmėjo Filipsas.

Išsiblaškęs Rajenas dirstelėjo į kolegą.

— Ką?

— Kalbu apie tešloje keptą žuvį su skrudintomis bulvytėmis, — paaiškino seržantas, linktelėjęs į prabangų restoraną. — Mano laikais gaudavai šviežiai iškeptos žuvies ir kalną bulvyčių, pagardintų druska ir actu, suvyniotų į vakarykštį laikraštį. Šiais laikais maistą sudeda į neva tai menišką popierių iš Prancūzijos, apkarstyta sumautomis juostelėmis ir kaspinėliais. Jei manęs paklaustų, tai tik pinigų švaistymas.

— Turbūt taip higieniščiau, — objektyviai pastebėjo Rajenas. — Be to, druskos perteklius kenkia sveikatai.

Filipsas suplerpė lūpomis ir patapšnojo vidutinio amžiaus atributą, pūpsantį iš po vasarinės striukės.

— Reikia pasirūpinti atsargomis prieš žiemą, — paaiškino jis, su šiokiu tokiu gailesčiu nužvelgęs lankščią Rajeno figūrą. — Žinai, merginoms patinka, kai yra, į ką įsikibti.

Rajenas nenoromis nusišypsojo. Jis jau buvo pastebėjęs, kad Frenkas turi įprotį praskaidrinti nuotaiką įtampos kupinu metu, kaip dabar.

— Galėtum tiesiog vilkėti džemperį, — tarstelėjo Rajenas, staigiai pasukęs į vieną iš gyvenamojo rajono gatvių, abipus kuria rikiavosi dailūs Viktorijos laikų stiliaus vienbučiai namai. Pokalbis nutrūko, nes jie pamatė virtinę policijos automobilių, kurie blokavo gatvę, pritraukdami nepageidautiną Kuper kaimynų dėmesį.

— Tiek ir to bandymo nesukelti triukšmo, — įvertino Filipsas.

Rajenas trūktelėjo rankinį stabdį stipriau, nei būtina, ir nužirgliojo per gatvę.

— Jūs! — Jis kaltinamai bedė pirštu į vieną iš greitojo reagavimo būrio pareigūnų. — Kaip, po velnių, tai vadinate?

Rajenas mostelėjo į susibūrusią žiūrovų minią.

— Pone, mums liepta saugoti įvykio vietą.

— Jums liepta elgtis diskretiškai ir sulaikyti visus, įeinančius ir išeinančius iš vyresniosios inspektorės Kuper namų. Nežinome, ar čia išvis yra saugotina įvykio vieta, — kaip reta optimistiškai atkirto Rajenas. — Svarbiausia, jums buvo liepta išvengti sąmyšio, o dabar čia panašu į cirką. Kur jūsų seržantas?

— Dovanokite, pone, — sumurmėjo vienas iš komandos narių. — Seržantas turėjo būti čia.

Rajenas grėsmingai sučiaupė lūpas.

— Ko imtasi miniai suvaldyti?

Pareigūnai susižvalgė it laukdami dangiško įkvėpimo.

— Mes... na, liepėme visiems eiti namo, bet žmonės neklauso.

Rajenas tyliai nusikeikė ir nekantriai nužvelgė minią. Šalia jo stovintis Filipsas susirado pakelį „Superkings“, svarstydamas, ar turės laiko parūkyti, kol Rajenas greitai pamokys policininkus, kaip valdyti minią.

— Klausykite! — trumpai, bet raiškiai prabilo Rajenas. — Jums jau buvo pasakyta eiti savo keliais. Jei ir toliau nepaisysite policijos nurodymų, nedvejodamas oficialiai perspėsiu kiekvieną iš jūsų. Šie perspėjimai išliks jūsų bylose, — pridūrė, kad būtų įtaigiau.

Susibūrę žmonės išsilakstė kaip žiurkės, su nepasitenkinimu burbuliuodami, esą jų laikais viskas buvo kitaip, kad ir ką tai turėtų reikšti. Filipsas atsiduso ir įsikišo cigarečių pakelį į kišenę ant krūtinės.

Gal vėliau.

Rajenas atsigrėžė į du konsteblius, stovinčius ant šaligatvio priešais Kuper sodelį su tvarkingomis lysvėmis. Už jų esančio namo langai buvo užtraukti užuolaidomis, orą virpino tik vasa-riškas vėjelis.

— Pastatykite užtvarą, — įsakė Rajenas. — Registruokite visus ateinančiuosius ir išėinančiuosius. Jei kas nors kreiptųsi, į visus klausimus atsakymas vienas — „be komentarų“.

Abu konstebliai palinkčiojo galvas.

— Galite pasakyti savo seržantui, jei jis malonės pasirodyti, kad nešdintųsi. Toliau mes dirbsime patys.

— Gerai. Taip, pone, — suvebleno konstebliai.

Rajenas jau buvo benusisukąs, bet staiga atsigrėžė.

— Dar vienas dalykas. Jei — ir tik *jei* — kažkas nutiko, vyresniosios Kuper namai ir ji pati nusipelno mūsų pagarbos. Kitaip tariant, jokių šmaikščių komentarų ir nuotraukų. Stovėkite, kur esate, ir atidžiai stebėkite, ar niekas nešniukštinėja aplink. Jei sužinosiu, kad kuris nors iš jūsų bent žodeliu prasitarėte, jūsų lauks drausminė nuobauda. Ar aišku?

Rajenas matė, kaip policininkų veidai išbalavo, ir liko patenkintas, kad grasindamas pasiekė tikslą. Jis mostelėjo į kitus du pareigūnus, nešančius nedidelį taraną, meiliai vadinamą „smogiku“. Virš jų galvų Rajenas pastebėjo kaimyniniuose namuose šen bei ten judančias užuolaidas.

— Greičiau viską užbaikime, — paragino jis ir išsitraukė ryškiai mėlynas batų apsaugas bei prie jų derančias nitrilo pirštines.

Atsarga gėdos nedaro.

Rajenas pirmas nuėjo keraminėmis plytelėmis išklotu takeliu link durų ir garsiai pabeldė.

— Vyresnioji inspektore Kuper? Čia vyresnysis inspektorius Rajenas ir seržantas Filipas. Prašome atidaryti duris!

Jokio atsako.

Rajenas pamėgino dar kartą, šįkart garsiau — kumščiu daužė duris tol, kol jos pradėjo barškėti.

— Vyresnioji inspektore Kuper! Turime pagrindo manyti, kad jūsų gyvybei gresia pavojus! Pespėjame, kad ketiname laužti duris!

Vis dar jokio atsako.

Dėl visa ko Rajenas pamėgino paklibinti rankeną, bet durys buvo užrakintos.

— Galinės durys taip pat užrakintos, — pranešė vienas iš konsteblių.

— Gerai, atidarykime jas.

Rajenas atsitraukė atgal, praleisdamas į priekį už jo laukiančius du konsteblius. Jie sklandžiu judesiu atitraukė ir paleido taraną — pasigirdo traškančio medžio garsas ir durys atsilapojo į šešėliuose skendintį koridorių.

Rajenas pakėlė ranką, duodamas ženklą laikytis atsargumo, paskui įžengė į vidų.

Pirmiausia jie užuodė kraują. Ore tvyrant vos juntamam kraujo kvapui, Rajenas su Filipisu atsargiai slinko per pirmojo aukšto kambarius, žvilgsniu ieškodami bet kokių gyvybės ženklų. Virtuvėje prie kriauklės jie aptiko dubenį su priskretusiais košės likučiais, taurę su vyno nuosėdomis ant kavos stalelio svetainėje, bet nieko daugiau. Viduje viskas buvo keistai sustingę, tarsi sienos stebėtų, kaip Rajenas su Filipisu apžiūrinėja namą.

Tarsi lauktų.

— Viršuje, — tyliai ištarė Rajenas ir tyliai užlipo siaurais laiptais į antrą aukštą. Jam už nugaros dunksėjo sunkesni Filipso žingsniai — pažįstamas garsas veikė raminaimai, jiems traukiant tiesiai į nežinomybę.

Užlipus į laiptų aikštelę oras tapo dar troškesnis; pareigūnai apžiūrėjo visus kambarius, kol liko tik vienos durys.

— Pasiruošk, — sumurmėjo Rajenas ir suėmė durų rankeną.

Abu vyrai kelias užsitęsusias sekundes stovėjo tarpduryje, kol prisitaikė prie regimo siaubo ir šiaip ne taip suvaldė norą paneigti tai, ką mato.

— Viešpatie brangus, — išspaudė Filipsas ir atgalia ranka persibraukė burną, vydamas žmogaus išskyrų dvoką.

Rajeno veidas liko neįskaitomas. Ramios pilkos jo akys nužvelgė Šeronos Kuper miegamąjį, įsidėmėdamos smulkiausias detales, kurios vėliau atsikartos košmaruose.

Užuolaidos užtrauktos.

— Parašyk Folkneriui, — ištare Rajenas, turėdamas galvoje Nusikaltimų vietos tyrėjų komandos vyriausiąjį tyrėją, dirbantį Kriminalinių nusikaltimų skyriuje. — Tegul jis patikrina užuolaidų audinį čia ir svetainėje apačioje. Gal žudikas pamiršo prisidengti rankas.

Filipsas linktelėjo, traukdamas orą pro dantis.

— Ar čia tikrai ji?

Žvelgiant į siaubingai suniokotus palaikus, aukos tapatybė toli gražu nebuvo aiški.

— Aš taip manau, — atsakė Rajenas ir prisivertė dar kartą pažiūrėti į tai, kas kadaise buvo moteris.

Šeronos Kuper kūno dalys buvo išdėliotos ant jos lovos tarsi makabriškos dėlionės detalės kraujo fone; paklodes permerkęs kraujas kapsėjo tirštais lašais į balutes ant šviesiai melsvo kilimo. Kelios susivėlusių šviesių plaukų sruogos sviro žemyn nuo galvos, kuri it apeiginė auka buvo padėta ant baltuoju siuvinėjimu papuoštos pagalvėlės. Drabužiai, kuriuos Šerona buvo pasirinkusi tam rytui, gulėjo tvarkingai sulankstyti lovos kojūgalyje, viena musė suko ratus virš jos kairiosios kojos rausvai nulakuotais nagais.

— Tai nežmoniška, — iškvėpė Filipsas. — Aš niekada... per dvidešimt metų nesu matęs nieko panašaus.

O jis nemažai prisižiūrėjo. Savo laiku seržantas matė visko,

pradedant lavonais, rastais šiukšliadėžėse, baigiant kriminalinį pasaulį valdančių gaujų keršto aukomis.

Tačiau tai buvo kas kita.

— Tas, kuris tai padarė, mėgavosi, — sutiko Rajenas ir nurijo įsiūtį, plūstelėjusį nuo minties apie moters šeimą ir paliktus draugus. Jis pagalvojo apie prisiminimus, kurių ji nebeturės, apie gyvenimą, kurio taip ir nenugyveno.

Niekas neturėjo teisės jo atimti iš Šeronos, juolab šitaip brutaliai.

Niekas.

Rajenas trumpam užsimerkė ir prisiminė paskutinį kartą, kai matė Kuper gyvą. Ji buvo įsitempusi ir išsekusi, bet tai — natūralios pasekmės, kai žmogus vadovauja svarbiam tyrimui, nuskambėjusiam visos šalies mastu.

Tas kvailas daiktas vėl užstrigo, pasakė Rajenui Kuper. Aš tenoriu tik pakelio sūdytų bulvių traškučių. Ar per daug prašau?

Spirk iš širdies, patarė jis. Tai savotiška terapija.

Nieko nereiškiantys žodžiai, bet Rajenas prisiminė, kaip kolegės akių kampučiuose įsirėžė juoko raukšlės, kai jiedu kartu pasijuokė.

Dabar tos pačios akys buvo apsitraukusios balta plėvele ir be žado stebeilijo į lubas.

— Nėra įsilaužimo pėdsakų, — Filipso balsas grąžino bičiulį į dabartį. — Gali būti, kad ji buvo nužudyta iš karto. Gal kas nors, ką ji pasodino per tiek metų... gal net Dobsas.

— Ne. — Rajenas nosisuko. — Tai ne Dobsas. Pažiūrėk į ją, Frenkai. Kuper mirė ne daugiau nei prieš kelias valandas. Jis tikrai negalėjo to padaryti, kai buvo stebimas.

Vyresnysis inspektorius nelinksmi prajuko ir papurtė galvą.

— Tas, kas ją nužudė, vis dar laisvėje.

4 skyrius

Likusią popietės dalį Rajenas su Filipisu praleido rūpindamiesi, kaip pervežti Šeronos Kuper palaikus į morgą; policijos patologas atsisakė likusios laisvadienio dalies ir grįžo į darbą pradėti kruopštaus tyrimo ir išsiaiškinti, kaip moteris mirė. Kriminalistų komanda naršė namus, šnarėdami polipropileno kostiumais, ieškodami pačių menkiausių žudiko pėdsakų ir gija po gijos atpauniodami Kuper gyvenimo audinį, o vietinių konsteblių komanda beldėsi į visų gretimų namų duris ir užrašinėjo preliminarūs kaimynų parodymus. Pastarieji mielai sutiko padėti, dar nepamiršę vyresniojo inspektoriaus žodžių apie oficialų perspėjimą, deja, tądien nė vienas nematė nei Kuper, nei neįprastų lankytojų ar gatvėje stovinčių keistų automobilių.

Tas, kas nužudė „tą mielą policininkę iš septinto namo“, sugebėjo pasirodyti ir išnykti kaip vaiduoklis.

— Tikimybė ką nors sužinoti buvo nedidelė, — pasakė Filipisas, atsišliejęs į Rajeno automobilio šoną. — Šiandien sekmadienis. Negali tikėtis, kad žmonės žvilgčios pro užuolaidas ir užsirašinės mašinų registracijos numerius vienuoliktą ryto.

Rajenas suniurnėjo.

— Gatvėje nepastebėjau vaizdo kamerų, — tęsė Filipisas, — bet esame netoli nuo pagrindinės gatvės. Gal ten ką nors rasime.

Rajenas linktelėjo, svarstydamas, kuriuo keliu žudikas galėjo ateiti.

— Šalia daugybė vietinių parduotuvių. Paklauskime ir jų.

Rajenas su Filipisu stebėjo kriminalistus, nešančius didžiulę ultravioletinės šviesos lempą iš į akis nekrentančio juodo furgono į palapinę, pastatytą priešais Kuper namo duris. Buvo beveik šešta valanda vakaro, artėjo sutemos.

— Patikrink autobusų maršrutus ir metro, — paliepė Rajenas. — Nuo čia iki stotelės — vos penkios minutės kelio. Kas žino? Gal mums pasisėks.

— Manyk, kad jau padaryta, — patvirtino Filipisas ir dar sykį siektelėjo cigarečių pakelio. Jis giliai užsitraukė ir cigaretė sušnypštė, žioruodama oranžine liepsnele. Nors dūmas turėjo nuraminti nervus, tačiau poveikis buvo priešingas.

— Aš pagalvoju, — pradėjo Filipisas.

— Pavojinga pradžia, — iškart atsiliepė Rajenas.

— Taip, žinau. Galvojau apie stilių. Jis toks pat, tiesa?

Rajenui nereikėjo klausti, ką bičiulis turi galvoje. Gabalais supjaustytos kolegės vaizdas labai priminė prieš dvi savaites rastų Izobelės Haris palaikų būklę.

Piršosi siaubingos išvados.

— Reikia surasti patologą, kad šis patvirtintų panašumus, — galiausiai ištarė Rajenas. — Turime būti visiškai tikri, prieš žengdami tuo keliu.

Jis susibruko rankas į kišenes ir pagalvojo, kas privertė žmogų šokti iš tokio didžiulio aukščio. Baimė? Desperacija? Galbūt kaltė.

— Kuper nukreipė į Džoną Dobsą visą įstatymo jėgą, — garsiai svarstė vyresnysis inspektorius. — Ji visa esybe tikėjo, kad Dobsas nužudė Izobelę Haris. Visuomenė vis dar tuo tiki. Pusė žmonių mus sveikina, kiti piktinasi, kad privedėme vyrą iki ribos ir atėmėme iš šeimos teisę pamatyti žudiką teisme. Visgi svarbiausia, kad žmonės tiki, jog nusikaltėlis sulaikytas, todėl jie atsipalaidavo ir vėl ėmė vaikščioti namo po vieną, nebijodami,

kad juos gali kas nors sekti. Turime būti šimtu procentų įsitikinę prieš pasakydami, kad Izobelės Haris žudikas valso žingsneliu įsisuko į Šeronos Kuper namus ir padarė *tai*, — Rajenas linktelėjo į namą kitapus gatvės, — nes jei tai tas pats asmuo, vadinasi, šiandien nuo tilto nušoko nekaltas žmogus, Frenkai.

Filipsas dar sykį užsitraukė cigaretę.

— Gali būti mėgdžiotojas, — seržanto balse suskambo desperatiška gaida.

Filipsas Šeroną Kuper pažinojo daugiau nei dešimt metų, kolegė gerai sutarė su jo žmona, net atnešė gėlių į ligoninę prieš jos mirtį.

— Gal koks nors oportunistas, o gal kas nors griežė dantį ant Kuper.

Rajenas pažvelgė seržantui tiesiai į akis.

— Žinai ne prasčiau už mane, kad smulkmenos apie surastų Izobelės Haris palaikų būklę nebuvo paviešintos. Vis dėlto kažkas nukopijavo žudiko braižą kone iki paskutinės smulkmenos. Klausyk, niekas nenori sutepti Kuper reputacijos, tačiau negalime atmesti galimybės, kad ji suklydo. Gal tai buvo didžiausia klaida Kuper gyvenime.

Per kelias kitas sekundes Filipsas paskutinį kartą giliai užsitraukė cigaretę, paskui sutrynė nuorūką kulnu.

— Ką gi, suraskime tą niekšą, — pasakė jis.

Mieste žmonės mėgavosi vasaros vakaru.

Regis, oras buvo pritvinkęs naujos energijos, kone apčiuopiamo palengvėjimo, mat Džono Dobso, „žudiko ant tilto“, nebebuvo tarp jų. Žmonės vaikštinėjo šaligatviais nebe taip skubiai

kaip anksčiau, mat Dobsas sutiko savo pražūtį ir permaininga pusiausvyra tarp gėrio ir blogio buvo atkurta.

Bent jau jie taip save guodė.

Vyras stebėjo, kaip miestiečiai žingsniuoja parko aveniu tarsi avys, mekenančios apie savo kasdienius darbus ir banalius gyvenimus, bei spėliojo, kas būtų, jei pats būtų eilinis žmogus. Ko gero, gyvenimas būtų paprastas. Galėtum rasti paguodą neišmanyme, įprastoje rutinoje. Žmonių dėl to kaltinti negalėjai. Vyras bus dosnus ir padarys nedidelę išlygą, mat visi tie žmonės nesiprašė tapti masių dalimi, toks jau iškrito burtas. Tokia prigimtine pasaulio tvarka: vieni yra plėšrūnai, kiti — grobis.

Vyras tingiai stebėjo į parką įėjusią moterį su mažiausiai puse dydžio per mažais bateliais neįtikėtinais aukštomis platformomis. Matė, kaip ji dirstelėjo jo pusėn, atmetė plaukus ir atkišo krūtinę, pradėjusi šimtmečių senumo šokį, kurį vyras atpažino ir daugelį kartų buvo pasinaudojęs kaip savo privalumu. Jis neskučiai nusišypsojo ir nutaisė deramą išraišką veide, vertindamas jos savybes it mėsą mėsinėje.

— Visų pirma, per žema ir per daug šviesi, — mintijo vyras. Jam patiko moteris *au naturel*. — Storos šlaunys, turbūt nesportuoja. Rankos suglebusios, oda sausa.

Vyras atitoko, kad moteris jau šypsosi drovia šypsena, turinčia spinduliuoti nekaltumą ir suvilioti vyrus.

Vien nuo minties supykino.

Net jei būtų galėjęs atleisti įvairius fizinius trūkumus, vargu ar galėtų nekreipti dėmesio į siaubingą moters stiliaus skonį. Ji buvo įsispraudusi į siaurą džinsinį sijoną, skirtą daug jaunesnėms, ir formas išryškinančius berankovius marškinėlius, nieko nepaliekančius vaizduotei. Moters krūtys sūpavosi it tešmenys,

vyras ėmė galvoti, kad kone verta būtų ją pribaugti ir taip padaryti didžiausią paslaugą.

Klaidingai vyro dėmesį supratusi moteris neskubiai priėjo prie suolo, įsitaisė šalia jo ir demonstratyviai sukryžiavo kojas. Šis veiksmas tik atkreipė dėmesį į celiulito išmargintą apnuogintą odą, ir vyras nusipurtė, oda nubėgo pasibjaurėjimo šurpulis.

— Ar čia kas nors sėdi?

— Tik tu, gražuole. — Vyras koketiškai mirktelėjo.

Moteris sukikeno, o jis žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos.

Beveik pusė septynių vakaro.

— Regis, esu tavo anksčiau mačiusi, ar ne?

Akimirką vyrui suspaudė krūtinę, įsitempė tarpšonkauliniai raumenys, bet jis laiku prisiminė, kad tokie būna beprasmingi pokalbiai tarp moterų ir vyrų.

— Tikrai atsiminčiau, jei būčiau tavo anksčiau matęs, — atsakė.

Moteris nukaito iš pasitenkinimo, o jis, sėdėdamas šalia, pradėjo jaustis suteptas, nuo jos odos tvoskiant taip, kad ėmė gniaužti kvapą.

Privalo neprarasti savitvardos.

Pro suolą, ant kurio jiedu sėdėjo, praėjo pulkelis merginų. Jis kritiškai nužvelgė praeives, stebėdamas emocingus jų veidus, stengdamasis įsivaizduoti, kaip atrodytų jų akys mirties akimirka.

Būtų taip paprasta.

Vyro rankos ėmė nepastebimai virpėti, bet to užteko, kad atsimintų, jog reikia saugotis. Pagunda neverta rizikos, nereikia būti godžiam.

Be to, vyras atpažins moterį, kurios laukia, kai tik pamatys. Ji turėjo pasirodyti bet kurią akimirka.

Jis dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį ir nusišypsojo.

— ... ar taip?

Vyras susizgribo, kad bjauri blondinė vis dar sėdi šalia ir jį kalbina. Jo kantrybė išseko, o mintys sukosi kitur. Katės ir pelės žaidimas laikui prastumti neteko žavesio.

Jai metas eiti.

Vyras atsigręžė į moterį, įdėmiai nužvelgė jos veidą, nepraleisdamas nė vienos raukšlės ir trūkumo. Šitaip vertinama moteris pražydo ir ėmė viltis šįkart suradusi prinčą.

Vyras suokalbiškai palinko į priekį.

— Žinai, brangute, jei numestum kokius tris kilogramus ir nueitum pas padorią kirpėją, gal kas nors tavimi susidomėtų. Nepakenktų ir dantis pasitikrinti, bet gal aš per didelis pedantas. — Jis matė, kaip moters veidas persikreipė nuo sumišimo ir nuoskaudos, o jam to ir tereikėjo. — Juk nepamanei, kad susidomėjau tavimi? — švelniai pasiteiravo. — Nejaugi iš tikrųjų pagalvojai, kad žiūrėdamas į tave galėčiau jausti ką nors daugiau nei gailestį? Išties, širdelė, visur yra hierarchija.

Moters akys sudrėko, vyras matė, kaip ji sukaupe visą valią, stengdamasi neapsipilti ašaromis, čiupo rankinę ir vos nesuklupo su absurdiškais savo bateliais, stengdamasi kuo greičiau pasprukti.

Iki valios pasilinksminęs, vyras vėl atidžiai įsistebeilijo į parko vartus.

— Ji vėluoja, — iškvėpė, smiliumi piktai belsdamas į suolą. — Ji niekada nevėluoja.

Laukimas buvo itin saldus, kone skausmingas, vyras ėmė nerimauti, kad, besismagindamas su blondine, pražiopsojo lauktą moterį. Užvis svarbiausia — laikas.

Jei praleido savo progą...

Kaip tik tada ją pastebėjo. Šmėstelėjo ilgi, tamsūs plaukai, surišti į uodegą — ji švysčiojo į šonus merginai žengiant pro par-

ko vartus. Ji ėjo natūraliai spyruokliuojančiu žingsniu, spinduliudama užkrečiamą *joie de vivre**, kuris ir patraukė jo dėmesį dar prieš kelias savaites.

Mergina buvo viena, kaip vyras ir tikėjosi.

Jis nerūpestingai pakilo nuo suolo. Neskubiai išsitiesė, pakraipė pečius ir patraukė vartų link. Nesivargino nuleisti galvos — taip tik sukeltų įtarimų. Be to, nebuvo reikalo slėptis.

Vaizdo kameros parke neveikė jau daug mėnesių.

Išėjęs pro vartus ir žingsniuodamas šaligatviu palei parką matė, kad mergina perėjo į kitą gatvės pusę. Vyras to tikėjosi, tad šiek tiek paspartino žingsnį, kad neatsiliktų, tyliai švilpaudamas panosėje. Kita dalis buvo šiek tiek sudėtingesnė. Ji gyveno atviroje gatvėje, bute pirmame aukšte, į kurį galima patekti tiesiai iš kiemo, palypėjus kelis laiptelius visų praevių akivaizdoje. Laimė, gatvė buvo gana judri, tad dėmesio neatkreiptum — tokioje vietoje žmonės eidavo pro šalį nė nestabtelėdami apsidairyti.

Nereikės nerimauti dėl to, kad kas nors pastebės ką nors keisto. Vyras spėjo, kad mergina pati pakvies jį užėiti, tad niekas nieko net neįtars.

Vyras mikliai perėjo gatvę vydamasis merginą.

— Sveika, Nikola!

Ji staigiai atsisuko, o veide nušvito šypsena.

— O, labas!

— Taip ir maniau, kad čia tu, — pasakė vyras. — Eini namo?

Nikola gūžtelėjo.

— Taip, pasiėmiau savaitę atostogų, turiu pabaigti krautis daiktus.

* Gyvenimo džiaugsmą (*pranc.*).

— Puiku. Na, netrukdsiu. Malonu buvo susitikti.

Vyras žingtelėjo atgal, nudavęs susidrovėjusį, o Nikola tai pasirodė žavu.

— Ėjai mano pusėn?

Jis taip arti, taip siaubingai arti.

— A, nežinau. Einu į Klermonto gatvę, ten draugas surengė barbekiu vakarėlį, — nusprendė improvizuoti vyras.

— Regis, bus smagu, — ištarė Nikola ir prisiderino prie jo žingsnio. — Aš ten gyvenu, galime paėjėti kartu.

Ji buvo tokia patikli, taip pasirengusi regėti jame gerą žmogų, kad vyrui kone tapo gaila to, kas netrukus nutiks.

Melas.

Jis nekantravo.

Vyras visą kelią kalbino Nikolą. Privertė ją šypsotis, patikėti, kad yra saugi. Jau žinojo, kad tai — svarbiausia dalis. Aukos niekada neturi suprasti, kas laukia. Nevalia perspėti jų apie pavojų ir rizikuoti vieša scena. Vyras jau išmoko šią pamoką ir visai nenorėjo be reikalo savęs varginti.

— Aš jau parėjau, — pasakė Nikola.

Jie sustojo priešais trijų aukštų rekonstruotą blokuotąjį namą, kadaise nudažytą baltai; dabar pastatas atrodė pilkas ir purvinas. kažkas, panoręs pagražinti aplinką, pasodino pievutėje priešais namą kelis gėlių krūmelius; pro pirmo aukšto langą nemirksėdamas spoksojo nusipenėjęs rausvai gelsvas katinas. Akmeniniai laiptai vedė į atskirą įėjimą rūsyje, toliau nuo akių.

— Gerai, ką gi, buvo malonu pasikalbėti, linkiu nuostabių atostogų, — šyptelėjo vyras. — Nepamiršk įsidėti kremu nuo saulės.

Nikola linktelėjo ir atsisuko, norėdama pasakyti ką nors protingo ir atitolinti atsisveikinimą.

— Gero barbekiu, — palinkėjo. — Gal susitiksime, kai grįšiu?

— O, esu tikras, kad susitiksime, — atsakė vyras, neskubėdamas atitraukti žvilgsnio.

Pasisukusi ir leisdamasi laiptais žemyn Nikola šypsojosi. Argi ne keistas tas pasaulis? Neseniai spėliojo, ar teisingai pasielgė, išsiskyrusi su Stiuartu, ir aną vakarą, kai jis užsuko pasiimti daiktų, vos nepalūžo. O tada, kai mažiausiai to vylėsi, pasirodė kažkas kitas. Nikola vargiai galėjo tuo patikėti, bet neabejojo, kad ką tik sutiktas vyras su ja flirtavo...

Įkišusi raktą į spyną, ji išgirdo negarsų šnarėjimą ir kone pašoko iš išgąščio.

Vyras stovėjo mažiau nei už metro.

— Kai ką pamiršau.

Net tigrui pravėrus nasrus, mergina nesuvokė, kad tai pavojus.

— Ką gi? — paklausė, svajodama apie pasivaikščiojimą paupiu susikibus už rankų. Apie viską, ko tikėjosi ir ko ilgėjosi.

Viską, ko jis niekada negalės jai suteikti.

Vyras metėsi prie jos žaibo greičiu: viena stipri ranka užgniaužė burną, o kita suvarė švirks tą į kaklą. Sukrėsta Nikola, pajutusi aštrų adatos dūrį, išpūtė akis, bet neliko laiko nei priešintis, nei klykti, nes vaistai suveikė iškart. Ji susvirduliavo ir susmuko, mat suglebo rankos ir kojos. Vyras viena stipria ranka atrėmė merginą į duris, kita pasuko raktą spynoje ir sustingo, išgirdęs žingsnius ant šaligatvio.

Po sekundėlės žingsniai nutolo.

— Eikš, miegale, — ištarė. — Veskim tave į vidų.

Jis tyliai uždarė duris sau už nugaros.

Tomas Folkneris tyliai sėdėjo prie vairo savo furgone ir, gurkšnodamas iš buteliuko drungną limonadą, žiūrėjo kaip saulė leidžiasi už stogų. Vyriausiasis nusikaltimo vietos tyrėjas buvo ramaus būdo vyras, maždaug keturiasdešimties metų, su nuolatine prislėgta, nerimo kupina išraiška veide, neleidžiančia įtarti apie jo aistrą kriminalistikai ir neįtikėtinus gabumus šiam mokslui. Poli-propileno kombinezonas, nusmukęs iki pusiaujo, atidengė geresnius laikus regėjusius išblukusius marškinėlius su užrašu „X-Files“, ploni rusvi Folknerio plaukai buvo permirkę nuo prakaito.

— Turi minutėlę?

Pro pusiau pravirą langą galvą įkišo Rajenas, išvargęs Folkneris pasitrynė veidą ranka.

— Taip, — jis pažvelgė į palapine uždengtą taką ir prisiminė, kas slėpėjo už nekaltai atrodančių durų. — Pasivaikščiokime ir pasikalbėkime. Noriu atsikratyti tų vaizdų.

— Viduje — tikras siaubas, — su užuojauta ištarė Filipsas, kai jie patraukė gatve kaimo link.

— Taip. Blogiau vargu ar būna.

Tokie žodžiai iš kriminalisto lūpų šį tą reiškia.

— Ką gali mums pasakyti? — kaip visada be užuolankų paklausė Rajenas. — Ar žudikas ką nors paliko?

— Jie visada ką nors palieka. — Folkneris dar sykį gurkštelėjo iš buteliuko ir jį užsuko, teliūskuodamas saldų skystį burnoje, tarsi šis galėtų išskalauti mirties skonį. — Tačiau nutiks stebuklas, jei viską išsijoję rasime švarių pavyzdžių. Ką nors žinosiu tik po kelių dienų.

Rajenas matė, kaip per gatvę perėjo moteris, sugriebusi už rankos trejų ar ketverių metų berniuką, ir jam nudiegė skrandį.

— Mes neturime laiko, Tomai, — tyliai ištarė jis. — Tai, kas nutiko Kuper, aiškiai liudija, kad jis ėmėsi savo darbelių vis dažniau. Kitos aukos žudikas ilgai nelauks.

Folkneris suirzęs iškvėpė, sverdamas visus argumentus už ir prieš. Kai vietoje vakarienės su žmonos šeima nusprendė važiuoti į darbą, jie ne juokais susikivirčio, tokie ginčai pastarosiomis dienomis tapo vis dažnesni. Tomas dėl to nerimavo, bet toli gražu ne taip, kaip turėtų, — ne taip, kaip nerimavo dėl to, jog gali būti neįtrauktas į tyrimo komandą.

— Padarysiu, ką galėsiu, — nusileido jis.

Filipsas vyriškai trinktelėjo Folkneriui per petį.

— Šaunuolis, — pagyrė.

— Tu geriausias iš visų, — be jokios pagiežos ištarė Rajenas. Jis nebandė įsiteikti vyriausiajam kriminalistui, tiesiog konstatavo faktą.

— Tą dar pamatysime, — sumurmėjo Folkneris. — Kol kas nedaug galiu pasakyti. Jau žinote, kad priekinės ir galinės namo durys buvo užrakintos. Pasirodo, žudikas rūpestingas, nes raktus jis įmetė pro skylę duryse, skirtą laiškam. Radome juos ant grindų.

— Pasipūtęs niekšas, — nusispjovė Filipsas. — Atspaudų yra?

— Per akis, bet galiu lažintis, kad jie bus Šeronos. Žudikas tikrai nebūtų palikęs pirštų atspaudų, nebent žinotų, kad jam negresia joks pavojus.

Trys vyrai nutilo ir netrukus įsuko į pagrindinę gatvę. Vietiniams ir turistams sugrįžus į namus, kaimas snūduriavo, prietemoje girdėjosi kažkur tolumoje į krantą dūžtančių bangų ošimas.

— O kaip dėl ginklų? Jis ką nors paliko?

Lyg susitarę pareigūnai pasuko link jūros pylimo.

— Paėmiau viską, kas tik galėjo būti panaudota, bet, jei atvirai, per daug nesitikiu, — lyg atsiprašydamas atsakė Folkneris. — Įrankis, kurio jam prireiktų... Na, kaulams perpjauti reikėtų metalo pjūklo ar kažko panašaus. Nieko tokio neradome.

— Įrankį jis galėjo kur nors numesti, — įsiterpė Filipsas. — Dėl viso pikto nurodėme vietos policininkams patikrinti šiukšliadėžes.

— Žudikas labai skrupulingas, — pertraukė seržantą Rajenas. — Nesibodi skirti laiko savo aukų gyvenimams ištyrinėti, sužinoti, kur jos gyvena, kada išeina iš namų, ar gyvena vienos... Jis turbūt naudojasi savais įrankiais, vadinasi, atsinešė tai, ko jam reikėjo, o paskui išsinešė. Šiukšliadėžėje nieko nerasime.

Pažvelgęs į kolegas Rajenas pamatė, kad abu vyrai keistai į jį žiūri. Šiurpus jo gebėjimas įsiskverbti į žudiko smegenis buvo profesinis privalumas, bet asmenybei žavesio nepridėjo.

— Po Izobelės Haris mirties nužudymo įrankio taip pat neradome, — priminė jiems vyresnysis inspektorius.

Filipsas suniurnėjo.

— Tačiau Haris namuose radome vieną svarbų dalyką — dalinį DNR profilį, — atsiliepė Folkneris. — Kai tik baigsime analizuoti šiandien paimtus pavyzdžius, pažiūrėsime, ar kas nors sutaps. Vardo vis dar nežinome, bet tai geriau nei nieko.

— Mūsų akiratyje Džonas Dobas, — įsiterpė Rajenas. — Palyginę jo DNR su rastu profiliu, pasistūmėsime į priekį: arba išbrauksime jį iš įtariamųjų dėl Haris nužudymo... arba ne, jei paaiškės priešingai.

Kuo toliau, tuo mažiau buvo tikėtina, kad merginos gyvybę atėmė Dobsas, bet tyrėjai negalėjo atmesti tokios galimybės. Dar ne.

— Tą pirmiausia ir padarysiu, — sutiko Folkneris.

Jiems priėjus prie pylimo, Rajenas užsikvėpė ant atitvarų alkūnėmis ir išžiūrėjo į vandenį — artėjo potvynis. Vyrus talžė sustiprėjęs vėjas, vis labiau temo; Rajenas suvirpėjo pagalvojęs, į kokią nevilgtį turėjo būti patekęs žmogus, kad mestuši vandenin.

Jis staigiai nususuko.

— Radome dar vieną dalyką, — tylą nutraukė Folkneris. Jis rankose sukinėjo plastikinį buteliuką ir nežiūrėjo į nė vieną iš kolegų.

— Kokį gi?

— Žudikas paliko vardinę kortelę.

— Turi galvoje raštelį?

— Ne, džentelmeno vardinę kortelę, tarsi iš praėjusio amžiaus.

— Kas ten parašyta?

Folkneris papurtė galvą.

— Kortelė sutepta krauju, todėl nusiunčiau į laboratoriją ją nuvalyti, kad būtų galima perskaityti.

— Vos tik perskaitysi, iškart skambink man, — paliepė Rajenas ir, kolegų nuostabai, plačiai išsišiepė.

— Nesuprantu, ko vaipaisi, — išpoškino Filipsas. — Tiriamame du brutalius nužudymus, čia pat — būrys sensacijų ištroškusių žurnalistų, kurie nuolat maišosi po kojomis, ir, grįžus į komisariatą, dar teks atlaikyti viršininko rūstybę. O tu čia stovi išsišiepęs kaip klounas.

Rajenas skambiai nusikvatojo.

— Argi nesupranti, Frenkai? Tas, kas nužudė Kuper, pažeidė savo taisyklės palikdamas tą kortelę. Tas tipas buvo toks atsargus, toks susitvardęs. Bet jis paliko kortelę, o tai rodo, kad prarado kontrolę, nes žudikui reikia iššūkio, medžioklės. Jis nori, kad jį vaikytumės.

— Ant kortelės DNR nebus, — perspėjo Folkneris.

— Ir nereikia, — atšovė Rajenas. — Ji leis pažvelgti į protą žmogaus, kurį medžiojame.

— Ir kas gi tai per žmogus? — pasidomėjo Folkneris. Sparčiai temstant nedidelis vienuolynas jam už nugaros sužibo šviesomis, panardindamas jo veidą į šešėlį.

Rajenas prisimerkė.

— Jis nori būti antžmogis, bet toks nėra, — kategoriškai konstatavo. — Mūsų žudikas — vidutiniokas, niekuo neišsiskiriantis psichopatas. Psichiatrijos ligoninėje tokių nors vežimu vežk.

— A, tada viskas gerai, — sumurmėjo Filipšas. — Dabar, kai tą žinau, šiąnakt miegosiu ramiau.

— Manai, jis meta tau iššūkį? — Folkneris nekreipė dėmesio į Filipšo žodžius.

Rajenas surimtėjo, jo veidas tapo rūstus.

— Žudikas save laiko nepažeidžiamu, virš įstatymo. Aš ne tik *priimu* iššūkį, bet paversiu jį savo gyvenimo misija. Nesustosis, kol tas tipas neatsidurs už grotų, nesustosite ir jūs.

Rajeno žodžiai pakibo ore it pranašystė.

— Būk atsargus, — sudraudė Filipšas, jo akyse švietė rūpestis. — Tokios bjaurybės sugeba prasiskverbti žmogui į galvą. Žiūrėk, kad tavo mintys išliktų švarios.

Žinia apie vyresniosios inspektorės Kuper nužudymą žaibu apskriejo policijos būstinę. Bijodami ištarti tokius žodžius garsiai, analitikai, technikai, telefonų operatoriai ir virtuvės darbuotojai kuždėjosi tarpusavyje, tarsi tai kaip padėtų sušvelninti smūgį. Vėlyvas susirinkimas buvo numatytas pusę devynių vakaro.

Rajenui įžengus pro konferencijų salės A duris, atrodė, kad joje susirinko visi Nortumbrijos kriminalinių tyrimų skyriaus darbuotojai, laukdami naujojo vyresniojo inspektoriaus nurodymų. Pareigūnų veidai buvo rūškani, akys — paraudusios, neaišku, nuo ašarų ar miego trūkumo. Laukdamas, kol visi įsitaisys ant salėje sustatytų plastikinių kėdžių, kurių gali rasti visose valstybinėse įstaigose, Rajenas priėjo persimesti žodeliu su Filipisu, kuris plepėjo su vienu iš naujausių Kriminalinių tyrimų skyriaus pareigūnų salės priekyje.

— Filipasai. — Rajenas paėmė jam ištiestą plastikinį puodelį su rudu marmalu ir kilstelėjo antakį. — Kas čia per velnias?

— Kavos aparatas vadina jį dvigubu espresu su puta, — paaiškino Filipas. — Man panašiau į dažų valiklį.

Rajenas įtariai gurkstelėjo, nusprendė, kad skystimas jo nenūžudys ir atsisuko į jaunesnįjį vyrą.

— Gerai padirbėjai Kano byloje.

Liaupsėmis to nepavadinsi, bet detektyvas konstebliis Džekas Lauersonas nenulaikė šypsenos. Visus tuos metus, kol formavosi jo asmenybė, jis dirbo paprastu policijos konstebliu ir su pasigėrėjimu žvelgė į aukštą vyrą, per stebuklą tapusį jo viršininku. Rajenas ištraukė Džeką iš nežinomybės ir davė progą sužibėti. Vaikinas kasdien stengėsi kiek įmanydamas, kad tik Rajenas nepasigailėtų dėl savo sprendimo.

— Ačiū, pone.

Blizgantys, šviežiai nubalinti Lauersono dantys trumpam prikaustė Rajeno žvilgsnį, vyresnysis inspektorius net susimąstė, ar leidžiama šitaip balinti dantis.

— Geras požiūris, Džekai. Ir toliau taip tęsk.

Tiek taręs Rajenas pakėlė puodelį ir nuėjo prie didelės, visą

sieną dengiančios baltos lentos, šalia kurios stovėjo dar vartoma lenta ir stalas, ant kurio gulėjo nešiojamasis kompiuteris ir projektorius. Nekreipdamas dėmesio į kompiuterį Rajenas ant pigaus plastikinio stalo numetė sunkų kartoninį aplanką, kurią atsinešė paspaudęs po pažastimi. Kol salėje pamažu įsivyravo tylą, jis spėjo ištraukti iš aplanko keturias dideles nuotraukas ir ėmė jas kabinti ant lentos.

Per petį išgirdo salėje nuvilnijusius aikčiojimus.

Negaliu patikėti, pasigirdo balsai.

Prisegęs paskutinę nuotrauką vyresnysis inspektorius atitraukė į šalį.

— Patikėkite, — pasakė jis, nesivargindamas pradėti nuo įprastų mandagių frazių. — Dauguma jau girdėjote naujieną apie vyresniąją inspektore Šeroną Kuper, o jei kas nors dar nežino, aš jus informuosiu. Mes su seržantu Filipu šiandien maždaug apie antrą valandą radome gabalais supjaustytą Kuper kūną. Jos komanda pranešė, kad negalėjo su ja susisiekti po vienuoliktos valandos šįryt.

Salėje tvyrojo tylą.

— Kai kurie iš jūsų žiūri į grindis. — Rajenas pamatė, kaip visi pakėlė galvas. — Noriu, kad *pažiūrėtumėte* į ją, — iškošė jis, reikalaujamas dėmesio. — Noriu, kad pasipiktintumėte, pasišlykštėtumėte, pajustumėte tai, ką normalu jausti tokiu atveju. Noriu, kad prisimintumėte moterį, kurią visi pažinojome ir žavėjomės, atidavusią gyvybę už tai, kad siekė teisingumo ir tarnavo visuomenei. Tada noriu, kad supyktumėte. *Išties įtūžtumėte*, nes kažkas pavogė iš jos gyvenimą.

Rajenas parodė į nuotraukas ant sienos — jose dar gyvos Izobelė Haris ir Šerona Kuper kabėjo šalia išdidintų savo palaikų.

— Atsiminkite tas moteris, kai būsite pavargę ir alkani, kai mirtinai norėsite miego. Atminkite, kad jos daugiau nieko nebejaus, bet jaus jų šeimos. Jų mylimieji kasdien iki gyvenimo galo nešiosis jų netektį širdyse, o mes gyvensime toliau. Niekada nepamirškite, kad mums pasisekė.

Šįkart Rajenas, pažvelgęs į veidų jūrą, pamatė, kad visų akys įsmeigtos į sieną.

Jis atsišliejo į stalą ir sukryžiuo kulkšnis.

— Žinau, kad per pastarąsias dvi savaites dauguma jūsų buvote paskirti į Haris nužudymo tyrimo komandą, noriu padėkoti už jūsų darbštumą ir sunkų darbą. Žinau, kad vyresnioji inspektorė Kuper taip pat būtų norėjusi padėkoti. — Rajenas patylėjo, leisdamas susirinkusiesiems įsisąmoninti jo žodžius. — Bet dabar man reikia, kad būtumėte atviri.

Darbuotojai nustebę susižvalgė.

— Noriu, kad paklaustumėte savęs, ar galite grįžti rytoj ryte ir atiduoti man visas savo jėgas. Niekas jūsų nesmerks, jei duosite sau laiko pagedėti ir atsigauti. Tiksliau tariant, tai — įsakymas. Reikia, kad mano komandoje dirbtų stiprūs, sveiki žmonės, nes turėsime įkopti į kalną. Jei nepajėgsite atlaikyti tempo, eikite namo ir grįžkite, kai būsite pasirengę.

Dvi trečiosios žmonių salėje pasitempė, o trečdalis pasidavę susmuko.

Tačiau iš salės neišėjo niekas, ir tai įkvėpė Rajenui vilties.

Tą akimirką atsivėrė durys ir pro jas išžengė pavėlavęs dalyvis. Policijos viršininkas Gregsonas įėjo ir atsistojo šone, dėl to masiškai ėmė brazdėti kėdės.

Rajenas metė žvilgsnį į viršininką, paskui suplojo, siekdamas susigražinti dėmesį.